ముప్పేటలా అల్లుకున్న ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళ ముచ్చటైన కథ.. !

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

5

"అబ్బ! ఈ రికార్డులు వేసి వేసి చెయ్యినొప్పెడుతోందే. మీరా పని హాయనుకో. మనం కూడా ఇంగ్లీషో, తెలుగో తీసుకుంటే పొయ్యేది. " శివానీ పెన్సిలు పక్కన పెట్టి చేతి వేళ్ళు చిరుచుకుంటూ అంది.

"నాకేం పెద్ద తేడా కనిపించలేదు. మీరా కూడా ఎప్పుడూ ఏదో రాస్తూనే ఉంటుంది, మనకంటే సీరియస్‌గా!" అహల్య తను వేసిన డి.యన్.ఏ మాలక్యూల్ స్ట్రక్చర్ని మరోసారి చూసుకుంటూ నాకేసి చూసింది.

నేను ప్రబంధ నాయికల మీద ఎస్సే తయారు చేస్తున్నాను.

"ఏదైనా మనం మనస్పూర్తిగా చేస్తేనే కదా ఫలితం దక్కేది. నేను తెలుగు మాటల్ని నమ్ముకుని బ్రతుకుదామనుకుంటున్నాను. మరి సీరియస్‌గా తీసుకోవాలి కదా!"

"నిజమే! షడుచులూ ఉంటేనే కదా భోజనం బాగుండేది." శివానీయేనా ఇలా మాట్లాడేది?

"కొంచెం నీ పాండిత్యం నాకంటిందిలే. అంత కంగారు పడకు." శివానీ నవ్వుతూ అంది.

"సరేకానీ మాటనీ షోకి ఏదైనా సినిమాకి వెళదామా? చదివి చదివి బుర్ర పేలిపోయేలా ఉంది." ఈసారి అహల్య షాకిచ్చింది. ఎప్పుడూ గుడికి తప్ప ఎక్కడికీ వెళదామని అనదు.

శివానీ ఎగిరి గంతేసింది. "మన ఫేవరెట్ హాల్లో 'ఇంద్ర' ఆడుతోంది పదండి. మీరు చూడలేదుగా!" ఈ మధ్య కాలంలో వచ్చిన చిరంజీవి సినిమాల్లో అదొక్కటే చూడలేదు మేము. అన్నింటికీ ఏదో వంక పెట్టి శివానీ తీసుకుపోతుంటుంది.

"ఒక షరతు", అహల్య నుంచుంటూ అంది.

"సరే తల్లీ! ఎవరి టిక్కెట్ వాళ్ళే. అంతేగా!"

అందరూ నవ్వుతూ పుస్తకాలు సర్దేసి అహల్య నాన్నమ్మగారికి అన్నీ అప్ప చెప్పి అహల్య వాళ్ళ ఇంట్లోంచి బైటకి నడిచాం.

"ఒక్కోసారి ఇంటికెళ్ళి నేను హాలు దగ్గరికి వచ్చేస్తాను మీరు వెళ్ళండి" అంది శివాని.

సైకిల్ మీద రివ్వుమని వెళ్ళిపోయింది.

"వాళ్ళ నాన్నగారికి అన్నీ చూసుకుని వస్తుందనుకుంటా. మనం నడిచి వెళదామా! పావుగంటలో వెళ్ళిపోతాం. ఆ హాలు దగ్గర బైట నుంచుని అష్ట కష్టాలు పడే బదులు... నడుస్తూ కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు. టికెట్స్ దొరుకుతాయిలే! పాత సినిమాయే కదా!" మా ఇంటికేసి నడవబోతూ అన్నాను.

"నిజమేనే. ముందుగా వెళితే ఇబ్బందే. సరైన కాంపౌండ్ వాల్ కూడా లేదా హాలుకి. బైట యూరినల్ స్మెల్ భరించలేం. ఇంక రౌడీ గాంగ్‌ల సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు. వాళ్ళ ఫోజులూ వాళ్ళూను. హాయిగా నడుద్దాం." అహల్య, వాళ్ళ వెదురు బొంగుల గేటు దగ్గరగా వేస్తూ నాతో కలిసింది.

ఇద్దరం మా ఇంటికి వెళ్ళి అమ్మతో చెప్పి బైటపడ్డాం.

మా భ్రమ కానీ.. నడవడం మాత్రం తేలికా! రోడ్డుకి ఇటు, అటూ వెళ్ళామా! అంతే సంగతులు. ఎందులో కాళ్ళుపడతాయో తెలియదు. మధ్యలో నడుద్దామంటే బ్రేకుల్లేని రిక్షాలు, గంటలు మ్రోగించుకుంటూ... ఎలాగో తప్పించుకుని "అమ్మయ్య!" అనుకుందా మంటే సైకిల్ మీద ఓ నిత్య ప్రేమికుడు రాసుకుంటూ వెళ్ళిపోతాడు. ఇంక మధ్య మధ్య ఆటోలు, కార్లు... స్కూటర్లు.... హారన్‌లు మ్రోగించుకుంటూ తొక్కకుండా జాగ్రత్తగా నడుస్తుంటే... బర్రెల గుంపు అడ్డంగా వస్తుంది.

అన్ని అడ్డంకులూ తప్పించుకుని, ఎలాగో వీరోచితంగా హాలు దగ్గరకి చేరాం. ఎంత పాత సినిమా అయినా, రెండోసారి వచ్చినా బాగానే ఉన్నారు జనం. కొంత మంది అందులో డైలాగులు నెమరేసుకుంటూ నుంచున్నారు. కొంతమంది పాటలు పాడుకుంటూ ఆనందిస్తున్నారు. మరి కొందరు.... అందులో సీన్లని తలచుకుంటూ తన్మయత్వంతో ఉన్నారు. టికెట్స్ కూడా దొరుకుతాయో లేదో... అనుమానమే.

శివానీ అప్పుడే వచ్చింది. సైకిల్ స్టాండ్‌లో పెట్టి మానేజర్ గదిలోకి వెళ్ళి మాకు టిక్కెట్లు తెచ్చింది. వాళ్ళచుట్టాలదే హాలు.

అప్పుడే షో మొదలవబోతోంది. మెల్లిగా కుర్చీలు దాటుకుంటూ, మా సీట్లు వెతుక్కుని కూర్చున్నాం.

సినిమాలో లీనమై చూస్తున్నాం. ఇంటర్వెల్ ముందు మా కుర్చీలకి ముందు వరుసలోంచి నలుగురు కుర్రాళ్ళు లేచి బైటికి వెళుతున్నారు. వెనకనుంచి అరుపులు కేకలు... "కాసేపు ఆగలేకపోయార్రా"... అంటూ ఆ కుర్రాళ్ళు మాత్రం... వాళ్ళని కాదన్నట్లుగా బైటికి వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు సరిగ్గా తలుపు దగ్గరికి వెళ్ళగానే హాల్లో లైట్లు వెలిగాయి.

"మీరా! మీ తమ్ముడిలా ఉన్నాడు కదూ!" అహల్య తలుపుకేసి చూస్తూ అంది.

"అవును వాడే! కాలేజీ ఎగ్గొట్టి సినిమాలు చూస్తున్నాడన్నమాట" కోపంగా అంటూ లేవబోయాను.

"ఆగు మీరా! తొందరపడకు. శేషు, యం.ఎల్.ఏ గారబ్బాయి 'ఫణీంద్ర'తో వచ్చాడు. అతను శేషు వాళ్ళ కాలేజీలోనే థర్డ్ ఇయర్ చదువుతున్నాడు. మిగిలిన ఇద్దరు కూడా నాకు తెల్సున్న వాళ్ళే 'అవినాశ్' ఇన్‌కంటాక్సు ఆఫీసర్‌గారబ్బాయి. ఇంకొకడు 'అక్షయ్' మనూర్లో ఉన్న రెండు పెద్ద బట్టల షాపుల్లో ఒకటి వాళ్ళదే" శివానీ నన్ను ఆపింది.

"ఇంకో బట్టలషాపు మీది కదా! "

అహల్య అడిగింది.

శివానీ అవునన్నట్లుగా తలూపుతూ "వాళ్ళముగ్గురూ బాగా చదివేవాళ్ళే. అవినాశ్, అక్షయ్‌లకి ఫస్టియర్‌లో డిస్టింక్షన్ వచ్చింది" అంది.

"వాళ్ళే సంవత్సరం?" నాకింకా కోపం పోలేదు. గొంతు బాగా పైకి లేచింది.

"ఊరుకో మీరా! వాళ్ళు సెకండియర్. ఎక్సైట్ అవకు."

"వాడి క్లాసు వాళ్ళతో తిరక్కుండా సీనియర్స్‌తో ఏం పని వీడికి? ఇదేదో తేల్చుకోవాల్సిన విషయమే!"

సినిమా కొచ్చామన్న సంతోషం లేకుండా... మూడ్ అంతా పాడైంది.

ఇంటర్వెల్ తర్వాత శేషుగాడి గాంగ్ హాల్లోకి రాలేదు. ఇంకెక్కడైనా కూర్చున్నారో.. మమ్మల్ని చూసి తోకముడిచి వెళ్ళిపోయారో!

ఇంకసలు ఎంజాయ్ చెయ్యలేకపోయాం. దానికి తోడు సెకండ్ హాఫ్ అంతా వయొలెన్స్. అంతా నరుక్కోడాలు, చంపుకోడాలు, నేను అసలు తట్టుకోలేను. అసలందుకే, ఆ సినిమా మొదటిసారి వచ్చినప్పుడు శివానీ బలవంతం చెయ్యలేదు.

ఎవరం మాట్లాడకుండా, ఆ సినిమా చూడ్డమే జీవితాశయం అన్నట్లు, దీక్షగా చూసేశాం. నాకైతే కొంచెం కూడా బుర్రకెక్కలేదు. మాలాగే వాడుకూడా చదివి, చదివి బుర్రవేడెక్కి వచ్చాడేమో! అయినా నమ్మబుద్ధికావట్లేదు.

వస్తే తన క్లాస్ మేట్స్‌తో రావాలి కానీ, సీనియర్స్ తోటి ఎందుకు రావడం. ఏ చెడుద్దేశం లేకపోతే... నన్ను చూసి ఎందుకు పారిపోవాలి? రాజమార్గం లో పలకరించి... ఫ్రెండ్స్‌ని పరిచయం చెయ్యచ్చుగా? ఏమిటో? అంతులేని ఆలోచనలు.

"మీరా! పద సినిమా అయిపోయింది." శివానీ లేపింది.

"అంతలా వర్రీ అవకు. ఇంటికి వెళ్ళాక మెల్లిగా కదుపు. వాళ్ళు నాకు తెలుసున్నవాళ్ళే. బాగా చదువుతారని చెప్పాను కదా! ఏమైనా డౌట్స్ క్లియర్ చేసుకోవడానికి వాళ్ళదగ్గరికి వెళ్ళాడేమో!" శివానీ నా చెయ్యి పట్టుకుని అంది.

"అదే అయితే ఎంత బాగుంటుంది? నాకెందుకో భయం వేస్తోందే నమ్మబుద్ధికావట్లేదు. అమ్మ, నాన్న ఎంత కష్టపడి, వాడ్ని చదివిస్తున్నారు?" నా గొంతు జీరపోయింది. ఏడుపు వచేస్తోంది. శివానీ, అహల్యా నా రెండు చేతులూ పట్టుకుని బైటికి తీసుకొచ్చారు

అహల్య ఒక్కసారి నా భుజం నొక్కి వాళ్ళింటికి వెళ్ళిపోయింది. నేను ఏం గొడవ చేస్తానో అని తనకి భయం. గేటు తీసుకుని లోపలికి వెళుతుంటే కాళ్ళలో శక్తి అంతా ఎవరో తీసేసినట్లయి పోయింది. అడుగులు తడబడుతూ ఉంటే వరండా మెట్లు ఎక్కాను. ఎంత శ్రద్ధగా చదువుకుంటున్నాడో... నాకేసి తలెత్తి చూడలేదు.

"ఏమ్మా! అలా ఉన్నావు? ఒంట్లో బాగాలేదా?" జాజి పందిరి బాగుచేస్తున్న నాన్నగారు, పని ఆపేసి నావెనకాలే వచ్చారు. గుమ్మం ఎదురుకుండా హాల్లో ఉన్న అద్దంలో నన్ను చూసుకున్నాను. పది లంఖణాలు చేసినట్లుంది మొహం. అమ్మ ఆదుర్దాగా హాల్లోకి వచ్చింది, వంటింట్లోంచి.

"ఏం లేదమ్మా! కాస్త తలనిప్పి వచ్చింది. మొహం కడుక్కుంటే తగ్గిపోతుంది. "

"మాటనీ"కి వెళితే అంతే. ఏ.సి హాలని పేరు కానీ... ఏ.సి ఉండదు, ఫాన్లూ ఉండవు. ఉండు కాఫీ ఇస్తాను. ఒక మాత్ర వేసుకుని తాగితే తగ్గుతుంది" అమ్మ హడావుడిగా వంటింట్లోకి వెళ్ళింది.

నాన్నగారు పరుపు కిందవేసి, దుప్పటి పరిచారు." కాసేపు పడుకోరా" అంటూ. నేను దొడ్లోకి వెళ్ళి కాళ్ళు, చేతులు, మొహం చన్నీళ్ళతో కడుక్కుని వచ్చాను. కాస్త ఆందోళన తగ్గినట్లనిపించింది.

అమ్మా,నాన్నల అమాయకత్వం చూస్తుంటే... ఎలా మొదలు పెట్టాలో అర్థం కావట్లేదు. ఇంట్లో ఎంత ప్రశాంతంగా ఉంది? తుఫాను రేపనా? ఊరుకుంటే 'సునామీ' వస్తుందేమో? ఏం జరగనట్లు బుద్ధిగా ఎలా చదువుకుంటున్నాడో వెధవ!

పోనీ ఊరుకోనా! అమ్మ కాఫీ తెచ్చింది. గ్లాసు పట్టుకుని పరుపు మీద కూర్చున్నాను. అమృతాంజనం వాసన నాకు ఇష్టం ఉండదు.

"ఉండు తల్లీ! కొంచెం రాస్తాగా. ఉపశమనంగా ఉంటుంది" అమ్మ రెండు చేతుల వేళ్ళకి కొంచెం తీసుకుని నుదుటి మీద రెండు ప్రక్కలా రాస్తుంటే దిండు గోడకానించి... దాని కానుకుని కూర్చుని వేడి వేడి కాఫీ తాగ గానే మాగన్నుగా కునుకుపట్టింది.

"కొండమీదనుంచి కిందకి పడిపోతున్నా... పట్టుకుందామంటే ఏ ఆధారం దొరకట్లేదు. వేగంగా... తల్లక్రిందులుగా.. అదిగో.. నేల కనిపిస్తోంది.. ఇంకేముంది తల వంద చెక్కలవడం ఖాయం..."

ఒక్కసారి పెద్ద కుదుపుతో ఉలిక్కిపడి లేచాను. చేతులు చాపితే... ఒక చెయ్యి అమ్మనీ, ఒక చెయ్యి గోడనీ పట్టుకున్నాయి. అమ్మ! అయితే నేను పడిపోలేదా? ఇంట్లో పరుపు మీద ఉన్నానే!

టైము చూసుకుంటే, ఆశ్చర్యం వేసింది. కునుకు పట్టి ఐదు నిమిషాలు కూడా అవలేదు. ఎంత భయంకరమైన అనుభవం? నవనాడులు కృంగినట్లయిపోయింది.

అవునూ! ఈ శేషుగాడు రోజూ ఫ్రెండింటికి వెళ్ళి చదువుకుంటాడు కదా! ఇవాళ ఇంట్లో పెట్టాడేంటి ప్రోగ్రాం. ఏదో ఉంది. తేల్చాల్సిందే

"శేషూ! ఎంత గట్టిగా అరిచానంటే... ప్రక్కనే ఉన్న అమ్మ దడుచుకున్నట్లయింది. నా కేకకి నాన్నగారు లోపలికి వచ్చారు, గబగబా వాడు మాత్రం తాపీగా.. ముఖం అమాయకంగా పెట్టివచ్చాడు.

"ఎంత సేపయింది ఇంటికి వచ్చి?"

"నాలుగింటికల్లా వచ్చేశాడు మీరా. రేపు పరీక్ష ఉందట. చదువుకోవాలని" అమ్మ అందుకుంది.

"నిన్నడగలేదు కదమ్మా! వాడిని చెప్పనీయి." శేషుని ఏదైనా అడగబోతే మధ్యలో అమ్మ వచ్చేస్తుంది. యుద్ధంలో సైనికుడి డాలులాగా. నాన్నగార్ని కూడా ఏమీ అననీయదు. నాన్నగారు కుర్చీలో కూర్చుని చూస్తున్నారు.

"ఫ్రెండ్స్‌తో సినిమాకి వెళ్ళి, ఇంటర్వెల్‌లో వచ్చేశాను. చదువు కోవాలని. ఏం? నువ్వెళ్ళలేదా మీ ఫ్రెండ్స్‌తో" శేషు పొగరుగా అన్నాడు.

"మరి రోజూ ఇంట్లో చదవట్లేదు కదా! ఇవాళ ఏంటి స్పెషల్?"

"అదేమాటనేనంటే?"

"నా సంగతి వేరు. నేనెక్కడుంటానో అమ్మకీ, నాన్నగారికీ తెలుసు. పైగా సీనియర్స్ తోటి ఏంటి షికార్లు?"

"అదేమరి. నువ్వు నాకంటే మూడేళ్ళు పెద్ద అని పెత్తనం చెలాయిస్తుంటావు. మీ ఫ్రెండ్స్ సబ్జక్ట్‌లేవేరు. మరి మీరు ముగ్గురు కలిసి ఏం చదువుతున్నారు? మా ఫ్రెండ్సు సీనియర్స్ అయినా మాది ఒకటే బ్రాంచి" శేషు అడ్డగోలు వాదనలకి... పక్కింటి నుంచి బాబాయి పిల్లలు శ్యాము, కిరణ్ వచ్చి వరండాలో నుంచుని వింత చూస్తున్నారు.

వాళ్ళిద్దరికీ 'శేషు'ని ఎవరైనా ఏదైనా అంటే పరమానందం.

"ఏయ్ మీకేం పనిక్కడ? పొండి మీ ఇంటికి." శేషు ఒక్క కసురుకి పారిపోయారిద్దరూ.

"ఏమయిందమ్మా! ఎందుకలా ఆందోళనగా ఉన్నావు? శేషు వచ్చినప్పట్నుంచీ చదువుకుంటూనే ఉన్నాడు. ఇంటర్నల్స్‌లో బాగానే వచ్చాయి మార్కులు." నాన్నగారు మెల్లిగా అన్నారు.

"సినిమాకి వెళితే ఏమయింది? పెందరాడే వచ్చేసి చదువుకుంటున్నాడు కదా!" అమ్మ శేషు తరపున వకాల్తా.

శేషు చేతులు కట్టుకుని నిర్లక్ష్యంగా నిలబడ్డాడు. మొహంలో గర్వం... పెదవులు కొద్దిగా విచ్చుకుని, ఒక ప్రక్కగా తిరిగి... వంకర నవ్వు... వాడి ధోరణి నా కస్సలు నచ్చలేదు.

"అదికాదమ్మా! సినిమాకి వెళ్ళినందుక్కాదు. మమ్మల్ని చూసి, మధ్యలో దొంగలాగ జారుకున్నాడు. ఏమీలేకపోతే పలకరించి ఫ్రెండ్సుని పరిచయం చెయ్యొచ్చుకదా! అహల్య, శివానీ ఏమైనా కొత్తవాళ్ళా!"

"అక్కడ ... అంతమందిలో నీ చేత చీవాట్లు తినాలా? బోనులో దొంగని, లాయరు ప్రాసిక్యూట్ చేసినట్లు చేస్తావు. నా పరువేం కాను?" అదే పొగరు మోత్తనం, చాచిలెంపకాయ కొట్టాలనిపించింది.

"నా గురించి నువ్వేం బాధపడక్కర్లేదులే. నీ సంగతి నువ్వు చూసుకో" శేషు విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

"మీరా! ఏంటి ఈగోల ఎందుకు వాడి మీద ఒంటి కాలుతో లేస్తావు?" ఇంత పెద్దవాళ్ళయినా మీరు సఖ్యంగా ఉండలేరా? వాడు తమ్ముడే నీకు. శత్రువు కాదు." అమ్మ కళ్ళనిండా నీళ్ళతో అంది.

నాకు కడుపులో దేవినట్లనిపించింది.

"అందుకే కదమ్మా నా బాధంతా. పరాయివాళ్ళయితే నేనెందుకు తాపత్రయపడతాను? వాడు చక్కగా చదువుకుని పైకి రావాలనే కదా!"

"ఫరవాలేదురా వాడి మీద నమ్మకం ఉంది. ఇంట్లో పరిస్థితులు చూస్తున్నాడు కదా! ఇంతకంటే మంచి జీవితం పొందాలని వాడికి మాత్రం ఉండదా? నువ్వేం బాధపడకు. చూడు ఎలా అయిపోయావో. లేచి, వేడి వేడి నీళ్ళు స్నానం చేసిరా. కాస్త హాయిగా ఉంటుంది. మనిద్దరం కాసేపు సాహిత్య గోష్టి చేద్దాం." నాన్నగారు నాకు సర్ది చెప్పి బైటకి వెళ్ళిపోయారు

నిజంగానేనా? నాన్నగారు చెప్పినట్లు... శేషు బాగా చదువుకుంటున్నాడా? ఎందుకు నాకు ఈ భయంకరమైన హెచ్చరిక లొస్తున్నాయి. లోపల్నుంచి? వాడు నాతో సరిగ్గా ఉండకపోవడం వలనా? నాన్నగారి నమ్మకమే నిజమైతే ఎంత బాగుండును?

నెమ్మదిగా... నీరసంగా లేచి లోపలికి వెళ్ళి, తయారయి బైటికి వచ్చాను. ఇవాళ ఏదైనా భగవద్గీతలోని శ్లోకం చర్చించాలి. కాస్త మనశ్శాంతిగా ఉంటుందేమో!! నేనే అనవసరంగా లేనిది ఊహించుకుంటున్నానేమో.

అన్యమనస్కంగానే, భగవద్గీత తీసుకుని నాన్నగారి పడక్కుర్చీ దగ్గరగా కుర్చీలేసుకుని కూర్చున్నాను.

"అమ్మా! మీరా ఎందుకంత వ్యాకులత? నీకు కావల్సిన మార్గాన్నెంచుకున్నావు. అందులోనే ఉన్నత శిఖరాలధిరోహిస్తావని నాకు నమ్మకం ఉంది. "నీ పని నువ్వు చెయ్యి ఫలితం నాకొదిలిపెట్టు" అనే కదా నీ చేతిలోని ఆ గ్రంధసారం. అంత సున్నితమైన మనస్సు. దానికి రజోగుణం పనికి రాదు తల్లీ. ప్రతిదానికీ అతిగా స్పందించకూడదు. కొంచెం నెమ్మదిగా ఆలోచించు" నాన్నగారు మృదు మధుర గంభీర స్వరంతో అన్నారు.

అలా నాన్నగారు మాట్లాడుతుంటే ఎమతేసేపైనా వినాలనిపిస్తుంది.

ఎందుకో నాకు ఆపుకోలేని దుఃఖం వచ్చింది. కళ్ళలోంచి నీళ్ళు జలజలా రాలిపోయాయి. **ఓదార్పు, మేఘాన్ని ఊరడించే చలిగాలిలా పనిచేస్తుందేమో.**

"నేను కష్టపడ్డం, ఉన్నత శిఖరాలనధిరోహించడం సంగతి కాదు నాన్నా, తమ్ముడి గురించి. వాడి తీరు నాకెందుకో భయం కలిగిస్తోంది. ఏదో అదృశ్య శక్తి అనుక్షణం నన్ను హెచ్చరిస్తోంది. కృష్ణుడు కానీ, అర్జునుడు కానీ తన వాళ్ళ కోసమే కదా నిరంతరం తపించారు." నాన్నగారు అందించిన తుండుగుడ్డతో మొహం తుడుచుకుంటూ అన్నాను.

"నిజమే. కానీ మనిషికి సమత్వమైన బుద్ధికావాలని కూడా కృష్ణుడు చెప్పాడు. ఉద్రేకం గాలిదుమారం లాంటిది. ఆ దుమారంలో ఏమీ కనిపించదు అంతా అంధకారమే. ఉద్రేకాందోళనలు బుద్ధిని అంధకారంలోకి తోస్తాయి. అటువంటప్పుడు ఏమాలోచించినా మాట్లాడినా సరిగ్గా ఉండదు. అంతా సర్దుకున్నాక, నిదానంగా ఆలోచిస్తే సమర్ధవంతంగా పని చెయ్యగలుగుతాం. పూర్వాపరాలు ఆలోచించి నిర్ణయం తీసుకోవాలి.

అదే మనుష్యులకీ జంతువులకీ తేడా. అవి అనుకున్న వెంటనే అమలు చేస్తాయి. ఒక్క క్షణం కూడా చింపాజీకి తనని అదుపులో పెట్టుకోగలిగిన గుణం ఉండదు అంటాడు న్యూరాలజిస్టు 'గ్రీవాల్టర్' అంటే నాన్నగారు నన్ను జంతువులతో

పోలుస్తున్నారన్నమాట. మళ్ళీ కళ్ళలో నీళ్ళు నిండుతున్నాయి. అతి కష్టం మీద నిగ్రహించుకున్నాను. "అదే ఆ యానిమల్ ఇన్‌స్టింక్టే నన్ను జాగ్రత్తపడమంటోంది. వాన రాబోతోందని, భూకంపం రాబోతోందని జంతువులకి ముందే తెలుస్తుంది కదా!" కొంచెం నిష్ఠూరంగా అన్నాను.

"అదిగో! మళ్ళీ ఉద్రేకపడబోతున్నావు. అదే వద్దని చెపుతున్నాము. 'ఉత్తిష్ఠత జాగ్రత ప్రాప్యవరాన్ నిబోధత.' లేచి నిలబడి, మేలుకొని, నీ లక్ష్యాన్ని చేరుకో అని కఠోపనిషత్‌లో అంటారు. నీ భావాల్ని ముందు అదుపులో పెట్టుకుని ముందుకు నడు." నాన్నగారు అనునయిస్తూ అన్నారు.

'అదే "ఉత్తిష్ఠత జాగ్రత్త" అనే నేను చెపుతున్నాను. మీరు వినిపించుకోవట్లేదు.' అని మనసులో అనుకుని పైకి మాత్రం... "అర్జునుడి విషాద యోగం తర్వాత శ్రీకృష్ణుడు తిట్టాట్ట కదు నాన్నా" అని అడిగాను.

"అమ్మయ్య! కాస్త మామూలు స్థితికి వచ్చావన్నమాటే" అంటూ నవ్వారు. "గుర్రాలు స్తబ్ధుగా ఉంటే కొరడా ఝుళిపిస్తారు చూడు! ఆ రకంగా నిర్వేదం అనే మత్తులో ఉన్న అర్జునుడి మనస్సుని మాటలనే కొరడాతో మార్గం లోకి తీసుకొచ్చాడు పరమాత్మ." అంటూ గంభీరమైన కంఠంతో శ్లోకం ఎత్తుకున్నారు నాన్నగారు.

సాంఖ్యయోగం తీసి చూడసాగాను. నాన్నగారికి అన్నీ కంఠస్తమే. నేనే అశ్రద్ధ చేశాను.

"కుతస్త్వా కశ్మల మిదం విషమే సముపస్థితమ్

అనార్య జుష్టమ స్వర్గ్యం అ కీర్తి కర మర్జున."

ఎక్కడినుంచి నీకు ఈ విధమైన బలహీనత ఇటువంటి విషమ పరిస్థితిలో వచ్చింది? నీలాగా అజ్ఞానులు ఆలోచిస్తారు. ఇటువంటి విధానంలో నీకు భూమి మీద కానీ, స్వర్గంలోకానీ కీర్తిరాదు." అని చెప్పి కాసేపు కళ్ళుమూసుకుని ఆలోచన పడ్డారు.

శ్లోకంలోని సంస్కృత పదాలన్నింటికీ అర్థం వెదకసాగాను నేను. ఒక్క 'కశ్మలం' అన్న దానికి తప్ప అన్నింటికీ తెలుసు నాకు. ఇందాక నాన్నగారు చెప్పిన అర్థం గుర్తుకు తెచ్చుకున్నాను 'కశ్మలం" అంటే బలహీనతన్న మాట. శ్రీకృష్ణుడికి తెలీదా!? కశ్మలం లేని వాళ్ళెవరైనా ఉంటారా? కాకపోతే రకరకాల కశ్మలాలు చిన్నగా నవ్వుకున్నాను.

"ఇలాగ 'అనార్యుడివి', నువ్వు ఆలోచించే పద్ధతి 'అకీర్తికరం' అనడంతో వదిలెయ్యలేదు. ఇంకా పెద్ద షాక్ ఇచ్చాడు.." నాన్న గారు కళ్ళు తెరిచి అంటుంటే నేను కుతూహలంగా చూశాను.

"క్లైబ్యం మాస్మ గమః పార్థ నై తత్వ య్యుప పద్యతే

క్షుద్రం హృదయ దౌర్బల్యం త్యక్త్వోత్తిష్ఠ పరన్తప"

హిందోళ రాగంలో భావయుక్తంగా పాడుతుంటే తన్మయత్వంతో విన్నాను. నాన్నగారు సంగీతం నేర్చుకోకపోయినా ఇరవై రాగాల వరకు అలవోకగా పాడేస్తారు. మనం పద్యం, రాగం ఇస్తే చాలు. ఆయన దగ్గర్నుంచే నాక్కూడా కాస్త అబ్బింది.

" 'క్లైబ్యం' ఎటువంటి పదం వాడాడో చూశావా? నపుంసకత్వం అన్న మాట. 'ఆడవాళ్ళు మగవాళ్ళలా - ఆలోచించడం..మగరాయుడ్లా అంటారు. మగవాళ్ళు ఆడవాళ్ళలాగ సున్నితంగా ఉండడం..ఆడదాన్లా ఏమిటా ఏడుపు' అంటారు..ఫరవాలేదు. క్లైబ్యం అంటే ఏదీ కాని నిస్సత్తువ అన్నమాట. 'మాస్మగమః' క్లైబ్యం లాంటి బలహీనతకు గురికావద్దు. ఎందుకంటే 'నై తత్వయ్యు ప పద్యతే'..నీవు వీరుడవు, బుద్ధిశాలివి, ధీరుడవు.. అందుకని.

ముందర తిట్టి పొగుడుతున్నాడు చూడు. తర్వాత ఉపశమన వాక్యాలు ..'మానసిక బలహీనత చాలా కడు హీనమైనది. అందుకని 'త్యక్త్వోత్తిష్ఠ పరన్తప' లేచి నిలబడు.." అంటున్నాడు.

అలాగే మనం కూడా ఎవర్నైనా 'ఎందుకు పనికి రావని తిట్టొచ్చు. కానీ మళ్ళీ నువ్వలా ఉండవులే. నువ్వు చాలా బుద్ధిమంతుడివి' అని వెంటనే వాళ్ళు షాక్ లోంచి తేరుకునే లోపలే అనేయాలి. అప్పుడు వాళ్ళు మన మంచికే చెప్తున్నార్లే అనుకుంటారు" నాన్న గారు నాకేది భావగర్భితంగా చూసారు.

"నాన్నగారూ!" ఏమిటన్నట్లు ఒకసారి కళ్ళజోడులోంచి చూశారు "గుర్రం స్తబ్దుగా ఉన్నపుడే కాదు... అటూ, ఇటూ అడ్డదిడ్డంగా పరుగెడుతున్నప్పుడు కూడా కొరడా దెబ్బలు కావాలని నా ఉద్దేశం" చేతిలో ఉన్న భగవద్గీత పుస్తకం తీసుకుని, కుర్చీలోంచి లేచిలోపలికి వెళ్ళిపోయాను, వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా.

✡ ✡ ✡

పరీక్షల హడావుడిలో పడి, శేషుగురించి పట్టించుకోలేదు వాడు కూడా నాకు కోపం వచ్చే పనులు చేయకుండా తప్పించుకుని తిరుగుతున్నాడు.

అహల్య, శివానీ కలిసి చదువుకుంటున్నారు. అప్పుడప్పుడు, అహల్య శివానీ వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళి రికార్డులు వేసుకుంటోంది. నేను ఎక్కువగా లైబ్రరీలోనో కాలం గడుపుతున్నాను. ఎంట్రన్స్ పరీక్షలకి కూడా పనికి వచ్చేలా నోట్సులు రాసుకోవడం, ప్రశ్నలు తయారు చెయ్యడం చేస్తున్నాను.

ఎలాగైతేనేం.. మండుటెండల్లో... చెమటలు తుడుచుకుంటూ... పరీక్షలు రాశాక, ముగ్గురం సంతృప్తిగా ఇంకా వాళ్ళిద్దరికీ ప్రాక్టికల్స్ ఉన్నాయి. 'సంవత్సరం అంతా రెగ్యులర్‌గా ఉంటాం కదా! పెద్దగా ప్రిపేర్ అవక్కర్లేదు" అంది అహల్య

పరీక్షలయిన రోజూ సాయంత్రం శివాలయం వెళ్ళి మాకు ఇష్టమైన చెట్టుక్రింద కూర్చున్నాం. శరీరం అంతా తేలిగ్గా, గాల్లో తేలిపోతున్నట్టుంది నాకు.

"మీరా!" ఎవరిదో గొంతు.

"గౌతమ్!" సంభ్రమంగా అంటూ లేచాను.

✡ ✡ ✡

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..!

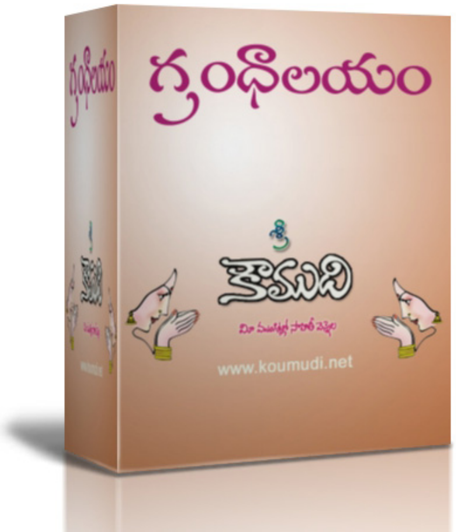

Click here to go to KOUMUDI Library